

Billy Sunday

Jézus Krisztus vére

Billy Sunday (1862–1935)

Billy Sunday egy színes és erőteljes prédikátor volt, aki százazreket tanított a XIX. és XX. század fordulóján. Nevének ismertsége Amerikában az elnökével vetekedett. Megtérése előtt baseball-játékos volt, és működésének korai szakaszában is úgy ismerték, mint „a baseball-evangélistát”. Hatalmas tömegek és döntések százai kísérték minden városban. A szesztilalom főbb okai közt az ő italozás ellen szóló tanításai is megtalálhatóak. Őskonzervatív és fundamentalista nézeteket vallott. Bár direkt és gyakran durva stílusa miatt egyesek pojacának tartották, senki sem cáfolhatja meg az eredményeit! Ugyan gyakran használt otthonias illusztrációkat és hétköznapi metaforákat, tanításait áthatotta és betöltötte a Biblia üzenete.

„Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére, meg a tehén hamva, a tisztátalanokra hintetvén, megszentel a testnek tisztaságára” – érvel Pál a zsidókhöz írt levelében –, „mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.” (Zsid 9,13–14 – Az idézetek a Károli fordítás szerint)

Nincs szükség többé a galambárusok üzleteire, nincs szükség többé a bakok és bikák vérenek felajánlására a bűnökből való megtisztulásért.

Jézus Krisztus engesztelő vére elég – minden felekezet eköré csoportosul. Azt hiszem a legtöbb logikus, illogikus (ésszerűtlen), ostoba, vallásos és nem vallásos vita efölött zajlott. Most és akkor, ha valakinek támadt egy ötlete, ment, és alapított egy új felekezetet. Teljes joggal megtehetette a tizenharmadik alkotmánymódosítás (USA alkotmányról van szó) értelmében, de a vallásalapító nem állt meg itt. Hadakozni kezdett minden más felekezettel, melyek az övétől eltérő értelmezést követnek. Felekezeteink egészen addig sokasodtak ezzel a módszerrel, hogy mára már fejfájást okoz az összeszámlálásuk is.

Az engesztelő vér

Ahogy végiggondolom, eszembe jut egy ember, aki Angliába utazott, és kihirdette, hogy képeket fog vetíteni Amerika atlanti partvidékéről. Így hát maga köré gyűjtötte a tömeget, és képeket vetített nekik magas meredélyekről, sziklás partokról és hullámokról, ahogy az óriási sziklákon szétomlanak. Azonban egyszer csak felállt valaki a nézők közül, hazugnak nevezte a vetítőt, azt állítva, hogy család szándékkal akar pénzhez jutni, ő ugyanis látta Amerikát és az atlanti partvidéket, és amit ez az előadó bemutat valójában egyáltalán nem is Amerika. Már majdnem verekedés tört ki, mikor egy másik férfi felajánlotta, hogy ha a közönség eljön, mutat nekik képeket az igazi partvidékről. Így hát a nézők másnap is megjelentek, hogy lássák az igazi képeket, ő pedig elkezdett sík, pálma- és banánfákkal, trópusi lombbal beborított partokról képeket vetíteni, majd udvariasan közölte, hogy ő elnézést kér, de ez Amerika igazi képe. Erre az első férfi nevezte hazugnak őt, és az emberek végül nem tudták eldönteni kinek higgyenek. Melyiküknek volt igaza?

Paradoxonnak tűnhet, de mindkettőjüknek igaza volt, és mindkettőjük tévedett. Igazuk volt, azzal kapcsolatban ameddig eljutottak, de egyikük sem jutott el elég messzire. Az első férfi a partszakasz New Englandtól Cape Hatterasig terjedő részét mutatta be, míg a másik a Hatterastól Yucatanig terjedő részt. Egyikük sem mutathatott meg mindent egyetlen átfogó képen, mivel ehhez túl változatos volt a táj.

Isten sosem szándékozott egyetlen átfogó képben megmutatni neked a világot. Egészen Ádám és Éva idejétől a kereszten függő Jézus Krisztusig bontakoztatta ki az általa megmutatni szánt „kép”. Mikor azt látom, hogy miként vezette ki népét a rabszolgaságból, ahol évekig ostorozták őket felügyelőik; vagy azt, ahogy a főpap az oltárnál felmutatta a bakok és kosok véré; egészen addig, amikor Krisztus azt kiáltotta a keresztről: „Elvégeztetett!” (Jn 19,30), Isten ezt a képet készítette elő, hogy ez beteljesülhessen Jézus Krisztus engesztelő véreben.

A bűnös ember nem áll meg Isten előtt. Elveszíti helyét azzal, hogy bünt követ el, és az egyetlen mód, hogy visszacserezze: a bűnbánat és Jézus Krisztus engesztelő vérenek elfogadása.

Néha arra gondolok, hogy Ádám és Éva nem voltak vele teljesen tisztában, mint mi sem, hogy mit mond az Úr, mikor

így fogalmaz: „Mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz” (1Móz 2,17). Sosem láttak senkit meghalni. Talán azt gondolták, hogy az egyszerűen csak az Istentől való elválasztottságot jelenti. De amint ettek, meglátták ruhátlanágukat, és el szerették volna takarni magukat, és ez így van ma is. Ha ma valaki látja magát a bűnben, fedetlenül, megpróbálja eltakarni filozófiával vagy valami utánzattal. De Isten átlátott a fügeleveleken és a lombokon, és ő kiment a mezőre, hogy leölje a vadakat, és bőrüket Ádám köré és Éva köré csavarja. Isten rejtette el az ő mezítelenségüket. Azóta is ez történik: ha valaki bűnt követ el, és Istenhez megy, az elfedheti magát hittel és Jézus Krisztus kiontott vérével. A zsidók a bakok, a bikák és galambok vére által fedték el bűneiket, és nyertek bocsánatot.

Egyszer egy idős hitetlen ember azt mondta, „Én nem hiszek a vér általi engesztelésben. Ez nem egyezik a saját elképzeléseimmel abban, hogy mi a helyes.

Ezt válaszoltam: „A pokolba az elképzeléseiddel, hogy mi a helyes! Úgy gondolod, hogy Isten mielőtt állást foglal, lejön és megbeszéli veled, hogy mi a jó?” Feldühítesz. Azért gondolkodsz így, mert nem hiszed el, hogy a kinyilatkoztatás igéje igaz.

Sokat olvastam hitetlen szerzőktől – nem mindent, mert hiszen az ember beleőrülne, ha mindent megpróbálna elolvasni –, akik az engesztelés tana ellen voltak: *Voltaire, Huxley, Spencer, Diderot, Bradlaugh, Paine, Bob Ingersoll*, és egyetlen érvelést sem találtam, ami kiállná a józan ész és a józan okfejtés próbáját. És ha valaki azt mondja, hogy ő a szemétdombra vetette a vér általi engesztelés tanát, megkérdezem: „Tudsz bármit is, ami ennél jobb lehet?” És amíg nem mutat nekem valamit, ami jobb, addig én a kereszthez kötöm a reményeimet.

A bűnösért való szenvedés

Azt monddod, nem fogadod el, hogy a bűnösért egy ártatlannak kell szenvednie. Erre csak azt válaszolhatom, nem látad még az életet úgy, ahogy én láttam az országban fent és lent. Az ártatlanok szenvednek a bűnösökkel, a bűnösök által és a bűnösökért. Nézz csak az idős édesanyára, aki reszkető szívvel várja haza fiát, akit ő hozott világra. És nézz a fiára, ahogy tántorogva, dülöngélve bedől az ágyba, miközben az édesanyja a könnyektől áztatott párnába temetve a fejét zokog, és imát mormol az istentelen fia fölött. Ki szenved jobban? Az édesanya vagy az istentelen, gyenge jellemű tróger fia? Képzeld csak a helyébe magadat egy ilyen fiú édesanyjának! Akkor nem hoznál fel semmiféle tagadást vagy kételyt a megváltás tervét és Jézus Krisztus bűnösökért való szenvedését illetően.

Nézz a fiatal feleségre, aki várja a férfit, akinek a nevét viseli, akinek az arcát szívében őrzi, a férfit, akit szeret. Borzongva várja, és amikor az megérkezik, érzi rajta a házasságtörés szagát egy idegen nő parfümjében. Ki szenved jobban a becstelenség törétől, a bűnök és vétkek olcsó, piszkos kölnijétől? Egy ilyen férj feleségének kellene lenned, hogy megtudd, szenved-e az ártatlan a bűnösért. Együtt érzek azokkal, akik tudják.

Chicagóban történt egy törvényszéken, ahol egy csavargóként elítélt ember ellen egy levelet mutattak be bizonyítékkul. Így szólt: „Remélem, nem kell már sokáig munkára vadásznod. Tom beteg, a kicsi is beteg. Lucynak nincs cipője, és nincs pénzünk sem orvosra, sem arra, hogy

ruhát vegyünk. A mosással sikerült egy kis bevételt szereznem, de mind egy szobában élünk az alagsorban. Remélem, már nem kell sokáig munkát keresned.” És a levél éppen így folytatódott tovább, ahogy a feleség írt a férjének. És a felolvasás befejezése előtt férfiak, köszívű rendőrök kezdtek sírni és hagyták el döbbenetben a termet. A bíró letörölte a könnyet szeméből, és a következőket mondta: „Láthatják, senki sem élhet önző módon egyedül önmagának. Ha ő bűnt követ el, mások szenvednek. Nincs választásom. Éppen úgy együtt érzek velük, ahogyan önök közül bárki, de sajnós nincs más választásom. Ezt az embert Bridewellbe, javítóintézetbe kell küldenem.” Ki szenved jobban, az asszony, aki egy mosódeszkán koptatja a körmeit, hogy összetartsa a kis fészekalját, vagy az ittas csavargó, aki Bridewellben tölti le idejét tetteiért? Csak képzeld magad egy ilyen férfi asszonyának a helyébe, hogy választ kapj, együtt szenvednek-e az ártatlanok a bűnösökkel!?

Szóval, ha azért nem tetszik a megváltás terve, mert abban az ártatlan szenved a bűnösért, akkor azt mondom, nem tudod, mi megy a világban. Az Isten üdvterve az élet terve.

Ádám és Éva bukásától egészen mostanáig fennáll a szabály, hogy az ártatlan együtt szenved a bűnösrel. Általánosságban ez a terv, és ha nem vagy ostoba, tudatlan és önhitető, akkor fel kell ismerned az igazságot.

Jézus engesztelő vére

Jézus az életét adta a kereszten mindenkéért, aki hisz benne. Nem ezüstön vagy aranyon vagyunk megváltva (1Pt 1,18). Ha valaki azt mondja neked, hogy a vallásod egy véres vallás, és hogy a Biblia egy véres könyv, felelj nekik igennel: a keresztyénség egy véres vallás; az evangélium egy véres evangélium; a Biblia egy véres könyv; a megváltás terve is véres. Igen, az. Vedd el Jézus Krisztus vérért a keresztyénségből, és ez a könyv már is nem éri meg a papírt, amire írták. Nem érne többet, mint a tested, vér nélkül. Vedd el belőle Jézus Krisztus vérért, és nem marad más, csak semmitmondó zsargon és összekuszált szavak.

Ha nem lenne az engesztelő vér, letéphetnéd a templomok tetejét, és porig égethetnéd azokat. Önmagukban semmit sem érnek. De addig, és csak addig, míg a vér ott van az irgalom helyén (3Móz 16,14), a bűnös megtérhet, és ez az egyetlen út. Nincs semmi más. Ez a megváltás útja. Nem ezüstön vagy aranyon vagy megváltva, hanem Jézus Krisztus vére által. Bár vannak, akik azt tanácsolják, olvass jó könyveket, vigyél véghez jó cselekedeteket, élj jó életet, és megmenekülsz; de nem, elkárhozol. Újra mondom: el fogsz kárhozni. A világ minden könyve sem fog megmenteni a pokoltól Jézus Krisztus engesztelő vére nélkül. Vagy Jézus Krisztus, vagy semmi, ezzel a két választási lehetőséggel bír minden bűnös a földön.

E nélkül egyetlen bűnös számára sincs megmentés. Jézus a vérével fizetett a bűneidért. Az egyetemes üdvösség tanítása hazugság. Szeretném, ha mindenkit meg lehetne menteni, de nem lehet. Sosem leszel megmentve, ha elutasítod a vért.

Emlékszem, amikor az Y. M. C. A.-ben voltam Chicagóban, egy alkalommal a Madison Street és a Dearborn Street sarkán megláttam egy újságosfiút (rikkancsot) egy fiatal kis verébbel a kezében. Szóltam neki: „Engedd el azt a madarat!”

„Mi a gond, te tökfej?” – válaszolta.

„Adok érte egy pennyt – ajánlottam, de visszautasította – Nem kell.”

„Mit szólnál egy ötcenteshez? – kérdeztem, mire ő – Főnök, Missouriból vagyok, ritka arra a dohány.”

Felajánlottam neki egy tízcentest, és miután adtam neki, ő nekem adta a verebet. A kismadár a kezemben maradt kis ideig, majd csapdosva, verdesve repülni kezdett, végül felért egy második emeleti ablakba az utca túloldalán. A fejem fölött más madarak verdestek, és olyan volt, mintha madármelven azt mondták volna: „Köszönjük, Bill!”

A kölyök meglepett arccal kérdezte: „Főnök, ezzel az erővel a csatornába is dobhattad volna azt a pénzt.”

Elmeséltem neki, hogy ő is éppen olyan volt, mint az imént ez a kismadár. Az ördög markában volt, és az ördög túl erős volt hozzá képest, éppen úgy, ahogy ő is túl erős volt a verébhez képest. Elmondtam, hogy azt tettem a verébbel, amit csak akartam, mert megfizettem az árát. Isten azonban sokkal nagyobb árat fizetett érte, mint én a verébert, hiszen ő saját Fiának vérével fizetett, hogy megszabadítsa az ördög markából.

A bűn ellenében nincs érvelés

Szóval, barátom, ha én fizettem neked valamiért, ami eddig a tulajdonodban volt, akkor elvárhatom, hogy nekem add, és ha nem teszed meg, elmehetek a bíróságra, hogy térítésre kötelezzenek. Miért akarnád visszautasítani a térítést, és ezzel büntetni elkövetni? Te megtagadod Istentől azt, amiért a kereszten fizetett. Ha visszautasítod, nem jársz el tisztességesen.

Mondok még valamit, ami arra vonatkozik, hogy Isten gyűlöli a bűnt. A bűn valami, amit nem tagadhatsz, nem vitatkozhatasz vele. Egy tehetséges ember talán írhat érvelést a vallás érvényessége ellen, de nem fog tudni kielégítően érvelni a bűn ellen. Elmondok valamit, ami meglephet. Ha nem töltöttem volna négy évet bibliai útmutatással, tanítással a Teremtés könyvétől a Jelenésekig, mielőtt találkoztam Bob Ingersoll könyvével – és hatalmas eszének érdemei elismerése mellett –, valószínűleg ma a hitetlenségről prédikálnék a kereszt érvényessége helyett. Hála az Úrnak, a Bibliát láttam meg előbb. Az előadásait a Biblia mellé helyezve ezt mondtam magamban: „Ezeket nem a Bibliáról való tudásod alapján mondom”. És ezért sosem tekintettem őt érveléseiben őszintének, hiszen más dolgokban már nem tudott annyira bölcs lenni, a megváltás tervéről pedig egyszerűen ostobaságokat beszélt. Szóval szerintem ő nem volt teljesen őszinte.

De nem vitatkozhatasz a bűn létezésével, egyszerűen azért, mert az nyilvánvaló tény, Isten tárja eléd. Vitatkozhatasz azon, hogy Jézus Isten Fia vagy sem. Vitatkozhatasz rajta, hogy van menny és pokol, de nem vitatkozhatasz a bűn tényével. Benne van a világban, férfiakat és nőket mételyez meg és hervaszt el.

Néhány éve Chicagóban befordultam egy sarkon és a rendőrkapitányság elé érkeztem. Ahogy álltam ott, egyszer csak egy őrjárat futott be, három nőt hoztak el valami részeges doroból. Pizkosak voltak, tekintetük homályos, és ahogy vitték őket, csak áradt belőlük a szentségtörő, eget rengető káromkodás. Azt mondtam magamban: „A bűn létezik.” Nem sokkal később újabb őrjárat futott be, négy nagydarab iszákos és rongyos férfit hoztak, és újra csak azt mondtam: „A bűn

létezik.” Nem vitatkozhatasz a bűn tényével. A világban van, férfiakat és nőket tesz tönkre. De Jézus eljött a földre, hogy mindenkit megmentsen, aki hajlandó elfogadni őt.

„Meddig tart ez?”

A. Y. M. C. A.-ben történt Chicagóban.

„Mi a neved és mit akarsz?” – kérdeztem egy oda érkező fiatalembert.

„Az írországi Corkból származom – felelte –, és a nevem *James O’Toole*. Itt van az ajánlólevelem.” Elolvastam. Jó keresztyén ifjúnak, lendületes, fiatal fickónak találtam.

Így szóltam: „Nos, Jim, Mr. Sunday vagyok. Én elmondom neked, merre vannak jó keresztyén vendégházak, te pedig elmondod, melyiket választod.” Mire ő kiválasztott egyet a North Side-on. Küldtem neki egy meghívót egy Y. M. C. A. találkozóra, és ez a meghívó nála volt akkor is, mikor néhány társával lementek fürödni a Michigan-tóhoz. Fejest ugrott a stégről, azonban a víz egy helyen a vártnál sekélyebb volt, nekiütődött a tófenéknek, és nyakát törte. A halottasházba szállították, és a rendőrség megtalálta a zsebében az én meghívómat, így hát szóltak, hogy utazzak oda érte, máskülönbön elküldik az orvosi főiskolának. Elmentem. Egy hordágyon feküdt a test, én pedig megkértem őket, hogy várjanak még a szállítással, amíg küldök egy táviratot a családjának. Egy üvegdobozba helyezték, majd beindították a hideg levegőt, mellyel a bomlás kémiai folyamatait szokták leállítani, azaz lefagyasztották a testet. Azt mondták, két hónapig is így tarthatják, ha akarom, esetleg megnyújtják az időt akár háromig is.

Éppen azon gondolkodtam, milyen szomorú lesz az idős édesanyja Corkban, ha megkapja a táviratomat, amikor egy női testet hoztak be. Akár Pheidias (ókori görög szobrász) modellje is lehetett volna, annyira szimmetrikus formákkal rendelkezett. Manikűrözött ujjai voltak, divatos ruhában volt, és a keze tele volt ékszerekkel, és ahogy a víz csepegett le az arcáról, észrevettem rajta a tiltott szerelem néma bizonyítékát. Nem mondtam, hogy kék, sem azt, hogy szenvedély, sem hogy nyers ösztönök. Azt mondtam: „Bűn.” A bűn miatt ugrott le a hídról és választotta a öngyilkosok sírjának nyugalomát. És ahogy láttam magam előtt a szalonok, játéktérmekek, ópiumbarlangok, piros lámpák hosszú sorát, felidéződött bennem az örök kiáltás: „*Meddig szidalmaz, oh Isten, a sanyargató? Örökké gyalázza-é az ellenség a te nevedet?*” (Zsolt 74,10) (*King James ver. „meddig győzedelmeskedik a pokol?”*)

Nem vitatkozhatasz a bűnnel! Itt van. Ezért figyelj rám, hogy segíteni tudjak!

Mikor a Standard Oil Company kőolaj-finomításba kezdett, volt egy melléktermék, melytől nem tudtak megszabadulni. Sötét volt, fekete, ragadós, és nem égethették el a szaga miatt, a folyóba sem engedhették, mert megölte volna a halakat. Így hát egy nagy összegű jutalmat ajánlottak fel bármely vegyész részére, aki megoldást talál. A vegyészek hosszan dolgoztak a problémán, míg egy nap besétál *John D. Rockefeller* irodájába egyikük, és az asztalra tett egy tiszta, fehér anyagot, amit azóta parafinviaszként ismerünk.

Akár olyan fekete is lehetsz, mint az említett melléktermék, Jézus Krisztus még így is olyan fehérre tehet, amilyen a hó. „*Ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek.*” (Ézs 1,18)

(Ford. Lukács Dániel)